

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2017. MÁJUS

5.

DÖME ZSUZSA

Rózsabimbó

A csokorban ott bujkálok,
átölelek tulipánok.
Én vagyok a rózsabimbó,
margaréta mellett ingó.

Margarétalevél-hintón
ringatózó rózsabimbóm
összezárja dacos szirmát,
késlelteti kinyílását.

Rózsaszínű sziromzatom
jó anyámnak tartogatom,
anyák napján leszek bomló
rózsabimbó, szirmot bontó.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Anyavers

Anyucikám, édes, édes,
gondoskodszt, és mindig félteszt,
én is úgy vigyázok reád,
te törékeny, gyöngé virág.

Ahogy főzöl, nincsen párja,
melletted meleg a párna,
és a paplan olyan puha.
Jól áll rajtad minden ruha!

Anyukám jó munkát végez,
tavasszal elveteményez,
virágerdő nő a kertben
keze alatt s a lelkemben.

KISS LEHEL

Ágaskodom

Ágaskodom, lábad fogom:
Vegyél fel!
Ráérek most, mert a macim
ebédel.

Ágaskodom, karod fogom.
Akarni
kell, és tudsz te fél kézzel is
vasalni!

Ágaskodom, füled fogom,
remélem,
hogy a csillárt egykettőre
elérem!

Csillag-gyerek, pálma-
és kaktuszhajítás, no meg
a kismarkoló veled együtt
kiáltja május első vasárnapján:
Szeretlek, édesanyám!

CSEH KATALIN

Változatok

Csillag-anya ragyog,
nő a boldogsága,
sziporkázásból jeles
kisfia s kislánya.

Felleg-anyá örül,
repes szíve, lelke:
mától esőzsák lett
egyetlen gyermeke.

Anyának meg mi vagyunk
minden büszkesége,
látom öcsém s magam
szép szeme tükrében.

HERVAY GIZELLA

Kaktuszos mese

Napok óta búsult-sárgult a kicsi kaktusz. Kobak minden reggel leült mellé a kisszékre, és nézte-nézegette.

– Miért búsulsz, kicsi kaktusz? – kérdezte megint Kobak. – Messze van a mamád? Ha akarod, megkeressük.

Azzal fogta a kicsi kaktuszt, betette a kicsi teherautóba. Egyik kezében a teherautó zsinéje, másik kezében a mackó.

Mentek-mentek, mendegéltek, nagyon elfáradtak. Néznek körül, hogy mire üljenek, hát mit látnak – jön utánuk a kicsi szék piros cipőben.

– Ülj rám – mondta Kobaknak. – Én majd viszlek. A teherautót pedig kösd a lábamhoz.

Addig mentek, míg megéheztek. Gondolkoznak, mit kéne enni, hát mit látnak – jön a kerekasztal görkorcsolyán, s az asztalon egy nagy, kerek kenyér. Letöri Kobak a dúcát, megeszi, tör egy darabot a mackónak, egyet a széknek, egyet az asztalnak, s a teherautónak is. A kiskaktusz nem evett bánatában egy falatot se, hiába kérlete Kobak. Egyre búsult-sárgult szegényke.

– Mesélek a mamádról – mondta Kobak a kicsi kaktusznak, hogy ne búsuljon annyira. – „Hol volt, hol nem volt egy kaktuszmama. Annak volt egy kicsi kaktuszfia. És eltévedtek egymástól. Aztán addig keresték egymást, míg összetalálkoztak. Akkor közös cserépbe ültették őket, egy locsolóval locsolták őket, egész nap egymással beszélgettek, és boldogok lettek. Itt a vége, edd meg a kenyeredet!”

De a kiskaktusz nem akart enni.

Mit tehettek volna, elindultak megint.

Mentek-mendegéltek, szembejött egy fecske.

– Hova gurultok? – kérdezte.

– Keressük kicsi kaktusz mamáját.

Nem láttad valahol?

– Fészke van, vagy sürgönydróton lakik? – kérdezte a fecske. – Hány kiskisfecskéje van?

– Nem érted, hogy kaktuszmamát keresünk? – kiáltott Kobak mér-
gében, de a fecske tovább ficsergett.

– Hogyne-hogyne, nekem is van mamám, csak tudom, milyen egy
mama! Kukacokat hoz és legyeket, és röpdülni tanít.

Kobak nem is válaszolt, továbbgurultak.

Végre megint egy városba értek.

– Ni, ugyanolyan város, mint a mi városunk! – kiáltott fel a kicsi
szék.

– Ugyanolyan utca, mint a mi utcánk! – tapsolt az asztal.

– Ugyanolyan ház, mint a mi házunk – ugrált örömeiben a teher-
autó.

– Ugyanolyan terasz, mint a mi teraszunk! – derült fel a kaktusz.

– De hiszen ez a mi házunk! Itthon vagyunk!

Egyszer csak látják, hogy ugrik ám le a terasz párkányáról egy nagy kaktusz, egyenesen
a kiskaktusz elé. Összeölelkeztek, amennyire tudtak, hogy meg ne szúrják egymást, mert mon-
danom se kell, hogy a kiskaktusz mamája volt az.

A cserép eltört, de annyi baj legyen, így legalább közös cserépbe ültették őket, egész nap
egymással beszélgettek, boldogok lettek.

Itt a vége, fogd meg a madzagot, és húzd haza Kobak kicsi
teherautóját!

SZŐCS MARGIT

Anyák napi virágnyelv

Amikor Anya akkora lehetett, mint most Boldizsár, egy aprócska jukka-pálmát kapott születésnapjára. Nagyon örült neki, rendszeresen locsolta, még beszélgetett is vele. A növénynek két kis hajtása volt a szár jobb és bal oldalán, mintha két fordított, égnek álló copfocska lenne. A pálma lassan felnőtt, lándzsás levelei a plafont cirógatták.

Ám Boldizsár születésének évében a jukka gyökeréből picurka palánta sarjadt.

– Nézzétek, a jukkának is gyereke született – ujjongott Nagymama.

Kicsi Jukka szépen növegetett anyja árnyékában mindaddig, amíg nem lett túl szűk a hely ket-

tőjük számára.

Egyik szombat délelőtt Nagymama új cseréppel és virágfölddel tért haza a bevásárlásból. Egy lapátka segítségével kiemelte a palántát az anyagyökerek ölelő hálójából, és átültette.

A jukkapalánta zokon vette az elválasztást.

– Mama, mama, nem akarok külön lenni, szeretnék hozzád bújni! – siránkozott.

– Nem lehet, büszkeségem, kinőttem a közös cserepet. Látod? Már Boldi is külön ágyban alszik. Mostantól te is nagy palánta vagy – csitította Jukka-mama.

– Szomjas vagyok – nyűgölődött tovább a pálmácska.

– Ne légy olyan torkos, az imént locsolt meg Boldizsár. Nem tesz jót a túl sok víz, megsárgulnak a leveleid.

A pálmapalánta lassan megnyugodott, és belefeledkezett kedvenc időtöltésébe, a fényfürdőzésbe. Mohón szívta magába a sugarakat, s ettől dalra fakadt benne még a legparányibb zöld is. Aztán jöhetett a torna. Ágaskodott, nyúláncozott, ahogyan csak bírta. Meg is lett az eredménye: nőtt egy század-millimétert.

Néhány év elteltével májusra akkora lett, hogy egyik oldallevele hegyével elérte a nagy pálma törzsét.

NEMES NAGY ÁGNES

Tavaszi felhők

Bodzavirágból, bodzavirágból
hullik a, hullik a sárga virágpor.

Fönt még a felhők szállnak az égen,
bodzafehéren, bodzafehéren.

Szállj, szállj, felhő,
pamacsos,
hullj le, te zápor,
aranyos,
hullj le, te zápor,
égi virágpor,
égen nyíló bodzavirágból.

Éppen ebben a pillanatban érintette meg Boldizsár is Anya kezét:

– Meglepetésem van számodra. Hunyd be a szemed, és csak akkor nyisd ki, ha szólok – mondta a kisfiú titokzatosan.

Anya belement a játékba.

– Kinyithatod! – hangzott néhány másodperc múlva.

Anya színes szíromfergeteg közepében találta magát.

– Boldog Anyák napját! – kiáltotta Boldizsár az asztal tetejéről, virágszirmokat szórva egy kosárkából.

És ekkor kicsi Jukka is bátorságra kapott a sarokban: virágnyelven mondta el mamájának anyák napi köszöntőjét:

Kívánok hús vízpermetet,
friss, porhanyós földeket,
hogy sokáig mesélj nekem
fényeseket, zöldeket.

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

Kismarkoló

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Kismarkoló. Anyukájával és apukájával élt egy építkezésen, a Szedres-erdő közelében. Kismarkoló anyukáját úgy hívták, hogy Mamarkoló, apukáját meg úgy, hogy Paparkoló.

Barátai is voltak Kismarkolónak: Kisdömpör és Kisdaru. Napközben, amíg Mamarkoló, Paparkoló meg a többi felnőtt dolgozott, addig Kismarkoló, Kisdömpör és Kisdaru az

erdő melletti réten játszottak. Pillangót kergettek, vadalmával futballoztak, legelésző teheneiket bámultak, virágszedő lányokat csodáltak, és irigykedtek a falusiakra, akik szedret szedgettek az erdőben.

– Én is szeretnék szedret szedegetni! – nyafogott egy este Kismarkoló.

– Hét végén elmegyünk az erdőbe, és mi is szedegetünk szedret! – ígérte Mamarkoló és Paparkoló.

– Hét végén! Hol van az még?! – legyintett Kismarkoló.

Másnap reggelre sok eső esett, és Kismarkoló hiába várta Kisdömpert és Kisdarut az erdő szélén. Hogy ne unatkozzon, kicsit kergette a pillangót, kicsit futballozott a vadalmával, kicsit bámulta a legelésző teheneiket, kicsit csodálta a virágszedő lányokat, de érezte, hogy egyre jobban irigyli a szedret szedegető falusiakat.

– Szeder! Szeder! – hallatszott az erdőből. – Szép a szeder, szúr a szeder, szédület, hogy mennyi szeder!

– Egy életem, egy halálom, nekem ezt most meg kell látnom! – gondolta Kismarkoló, és egyedül elindult az erdőbe.

Izgatottan gurult a nagy fák alatt, és mohón szedegette markolójával a szedret.

Egyre beljebb keveredett.

Már a vaddisznók dagonyázóhelyénél járt, mikor egy markolás után – zsupsz! – megcsúszott, és a hátsó kereke elsüllyedt a pocsolyában.

– ...Ajjaj! ...Beragadtam a sárba! – szeppent meg Kismarkoló. Jó erősen felbrummogtatta a motororját, nekirugaszkodott: – Hórukk! – de egy centit se mozdult odébb.

– Na még egyszer! – biztatta magát. Újra felbrummogtatta a motorját, újra nekirugaszkodott, még a lámpáit is megvillogtatta, de hiába. Mintha ólomsúly húzta volna a kerekét.

– Jaj nekem, most mi lesz velem? – rémült meg Kismarkoló. – Mi lesz, mi lesz?!... – és kétségbeesetten dudálni kezdett.

– Hátha meghallja egy őzike – gondolta. – Vagy az öreg Néne, aki az őzikét ápolta. Ő biztosan segítene rajtam is!

De csak egy magányos tehén jött arra, aki elkódorgott a csordából.

– Hát te mit dudálsz itt? Mit villogsz itt? Mit brummogsz itt? – kérdezte melán.

– Jaj, kedves tehén, már egészen elsüllyedtem itt a sárban, nem tudnál kihúzni?

– Én nem, de ismerek valakit, aki majd segít – válaszolta a tehén.

Azzal megfordult, és elment.

– Jaj, ne menj el, kedves tehén! Ne hagyj itt! – kiabálta Kismarkoló, de a tehén nem fordult meg.

Teltek-múltak az órák.

– Anyukám meg apukám aggódni fog értem – gondolta Kismarkoló, és megremegett a motorháztetője. – Hiányozni fogok nekik... – és keservesen brümmögni kezdett.

Ahogy ott brümmög, szipog, egyszer csak áropogást hall. Felnéz: hát, jön a tehén

visszafelé! De nem egyedül, hanem egy bőbugyogós, fura figurával.

– Ez Mehemed, a török – dünnyögte a tehén. – Ő az ismerősöm, aki segít. Lapátot hoztál? – fordult a törökhöz.

– Ühüm! – bólintott Mehemed. – Gyűrűm ezüst, köve török, tenyerembe belepökök! Sarat merek, követ török! – és széleseben lapátolni kezdte a sarat. Aztán ágakat tett a hátsó kerék alá, és intett Kismarkolónak, hogy mehet.

Kismarkoló felbrummogtatta a motorját, megvillogtatta a lámpáit, nekirugaszkodott, és – cupp! – egyszerre kiszabadult a sárból.

– Hurrá! Hurrá! – dudált Kismarkoló, és boldogan mozgatta a kerekét.

– Rendben, Mehemed – dünnyögte a tehén.

– Ühüm! – bólintott Mehemed. – Gyűrűm ezüst, köve török, tenyerembe belepökök, sarat merek, követ török. Perdülj felém, kedves tehén!

Kismarkoló mindkettőjüket felültette a hátára, és egészen a házuk kapujáig vitte őket. Ott elköszönt tőlük, és gyorsan-gyorsan hazagurult az építkezésre Mamarkolóhoz és Paparkolóhoz, akik már nagyon várták.

– Többé nem megyek egyedül szedrészni! – gondolta félálomban, aztán elaludt.

Másnap reggelre a madarak Kismarkoló minden szedrét felcsipegették. Egyetlen félig-érett szemet hagytak csak a markoló sarkában, nehogy Kismarkoló azt higgye, hogy álmolta az egész kalandot.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Gép-vers

Mennyire légy gáláns egy géppel?
Bántja vajon, ha felé sem nézel?
Ha este lefekszel, végigsimítod?
Szemkameráját hetente tisztítod?

Gondoskodtok-e jól egymásról?
Hányast kapnál gépológiából?
Jól ismered-e minden részét?
Ha nem kapcsolnád be,
akkor is néznéd?

Meséld el, és kösd össze
a rajzokat: ki és mivel gondos-
kodik a babáról, a csibéről, a
palántáról, a számítógépről?

SZABÓ MAGDA

Ki hol lakik?

Részlet

Hát a róka hol lakik? A lakása róka-lik,
oda búvik, ha esik, ha vadászok kergetik.
Lenn a lyukban megpihen, amikor elfárad,
csirkehúsról mesélget három kisfiának.

Hát a gólya hova fészkel? Kémény tetejére!
Hogyha lenéz, meglátja, mi fő lenn ebédre.
Benn a házban levest esznek,
meg túrós puliszkát,
ő mást ad a két fiának, békát meg gilisztát.

Hát a nádirigónak merre van a háza?
Sűrű nádas rejtekén fészek a lakása.
Hogyha szél fú, leng a nád, susog a sás nótát,
s mint bölcsőben, rengenek a rigófiókák.

BENEDEK ELEK

Ember és állat

A világ megteremtése után az Úristen minden állatot a Paradicsomba rendeltetett az angyalokkal. Ő szent felsége azt akarta, hogy minden állat lábra álljon, amint megszületett.

Először is a lónak szólt, mely a csikáját támogatta, nehogy elessék.

– Ereszd csak el, hadd szaladjon!

A ló eleresztette a csikót, s ím, az egyszeriben szaladt a rétre, s ette a füvet.

Akkor a tyúknak szólt:

– Ereszd a csibédet, hadd kaparásson!

A tyúk el is eresztette a csibét, s az elkezdett szaladgálni, keresgél, kapargál, s mindjárt talált is ennivalót.

Még több állatnak szólt az Úristen, mind meg is fogadta a szavát.

Végezetül szólt Évának:

– Ereszd el te is a gyermekeidet, Éva, hadd járjon a maga lábán!

– Jaj, hogy ereszteném, hiszen gyenge még a csontocskája, nem bír ez járni!

– Ereszd, ha mondom!

– Bizony nem eresztém én, még beveri az orrát.

– Jól van – mondta az Úr –, hát ne ereszd. Tartsd egy esztendeig az öledben!

Nem is engedhette a lábára teljes esztendeig, akkor is csak félve tipegett-tapogott a gyermek, s mindegyre elesett.

S lám, csakugyan a csikó, a borjú s sok más állatnak a gyermeke mindjárt szalad, amint megszületik, a gyermek pedig csak esztendősen korábban kezd járni.

**Vezesd a kicsiket a mamájukhoz.
Van, ahol másképp hívjuk az anyát
és gyerekeit. Sorold fel!**

SIMON RÉKA ZSÚZSANNA

Anyaaa

Anyaaa,
nézd, még nincs is este,
játsszunk még egy keveset,
jaj, a cumim, hova ugrott,
azt hiszem, hogy leesett.
Emelj ki ebből az ágyból,
hol a macim, nem találom.
Nem jön álom a szememre,
hadd ülhessek az öledbe.
Éhes vagyok, tejet kérek,
ne oltsd le a lámpát, kérlek.
Mesélj még, csak egy rövidet,
innék még egy pohár vizet.
Pisilnem kell, fáj a torkom,
bedugult a pici orrom.
Mi mozog a függöny mögött,
hallottam, ahogy köhögött.
Ne menj, kérlek, maradj velem,
be is csukom már a szemem.
El is alszom reggel hatig,
Pihenhetsz te is hajnalig.

Autója vagy plüss-
állata van több
a kisgyerekeknek?

Számold meg,
hány kötetből áll
a babakönyvtár,
és hány labda van
a szobában.

Színezd ki
a neked kedves
részleteket.

Hol lehet a cumis-
üveg?
Hát a cica hová
bújt?

BAK SÁRA
rajza

TÓTH ÁGNES

Drága anya

Drága anya, én most néked
nem adhatok semmi szépet,
mert a rózsán, mit rajzoltam,
elkentem a vízfestéket.

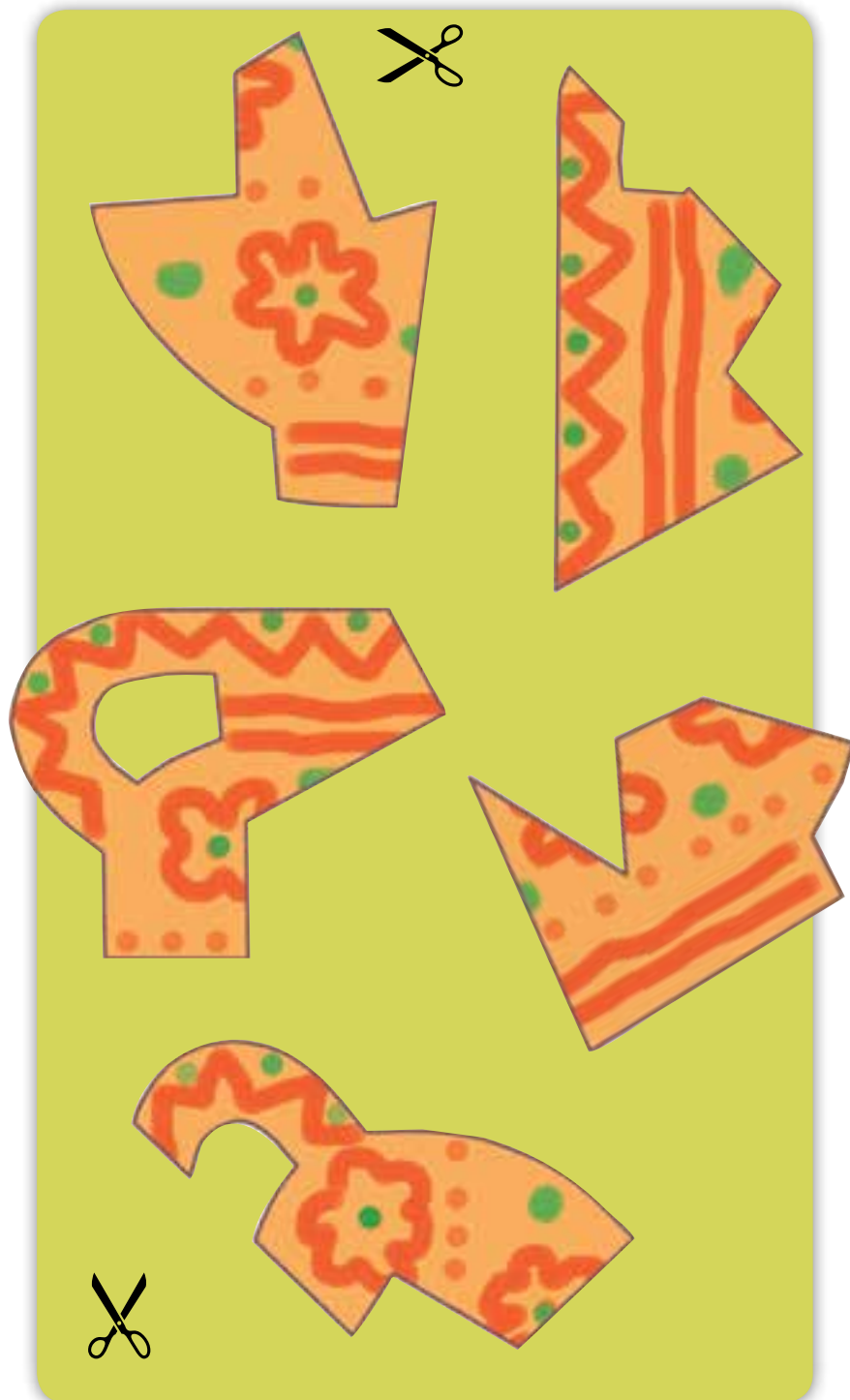
Pedig tudd meg, hogy egész nap
rád gondolva rajzolgattam
azért, hogy majd Anyák napján
köszönetként neked adjam.

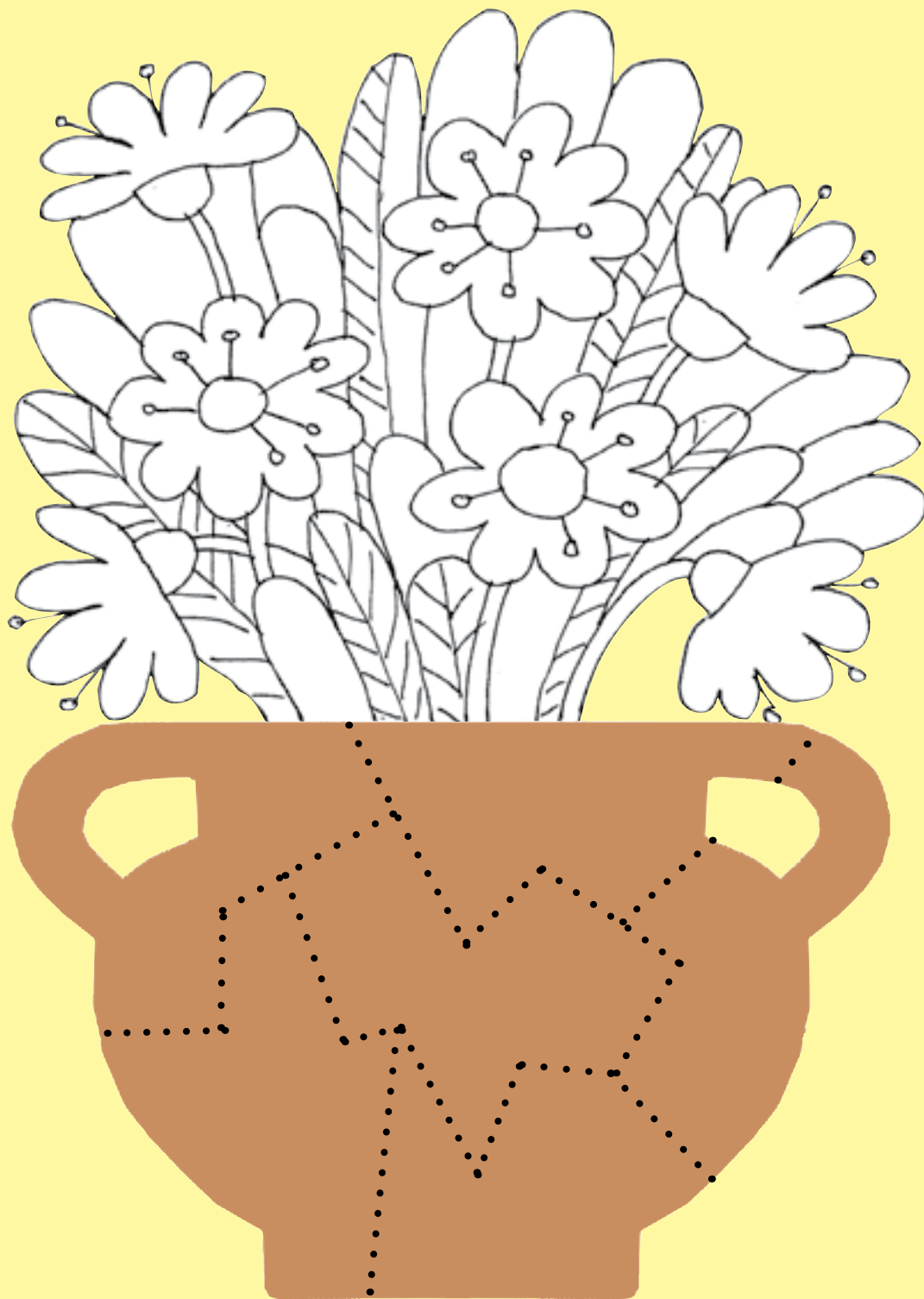
Benne van a szeretetem,
amit teirántad érzek,
ezért, még ha csúnyácska is,
fogadd el, csak arra kérek.

Köszönöm, hogy elfogadtad.
Azt jelenti, nagyon szeretsz.
– Csodaszép lett – mondod lágyan,
s örömdben sírva nevelsz.

Vágd ki, és ragaszd a túlsó oldal
eltört vázájára ezeket a színes
cserepeket.

Színezd ki a virágcsokrot.
Kinek ajándékozod? Édesanyád-
nak vagy nagymamádnak?

LÁSZLÓ NOÉMI

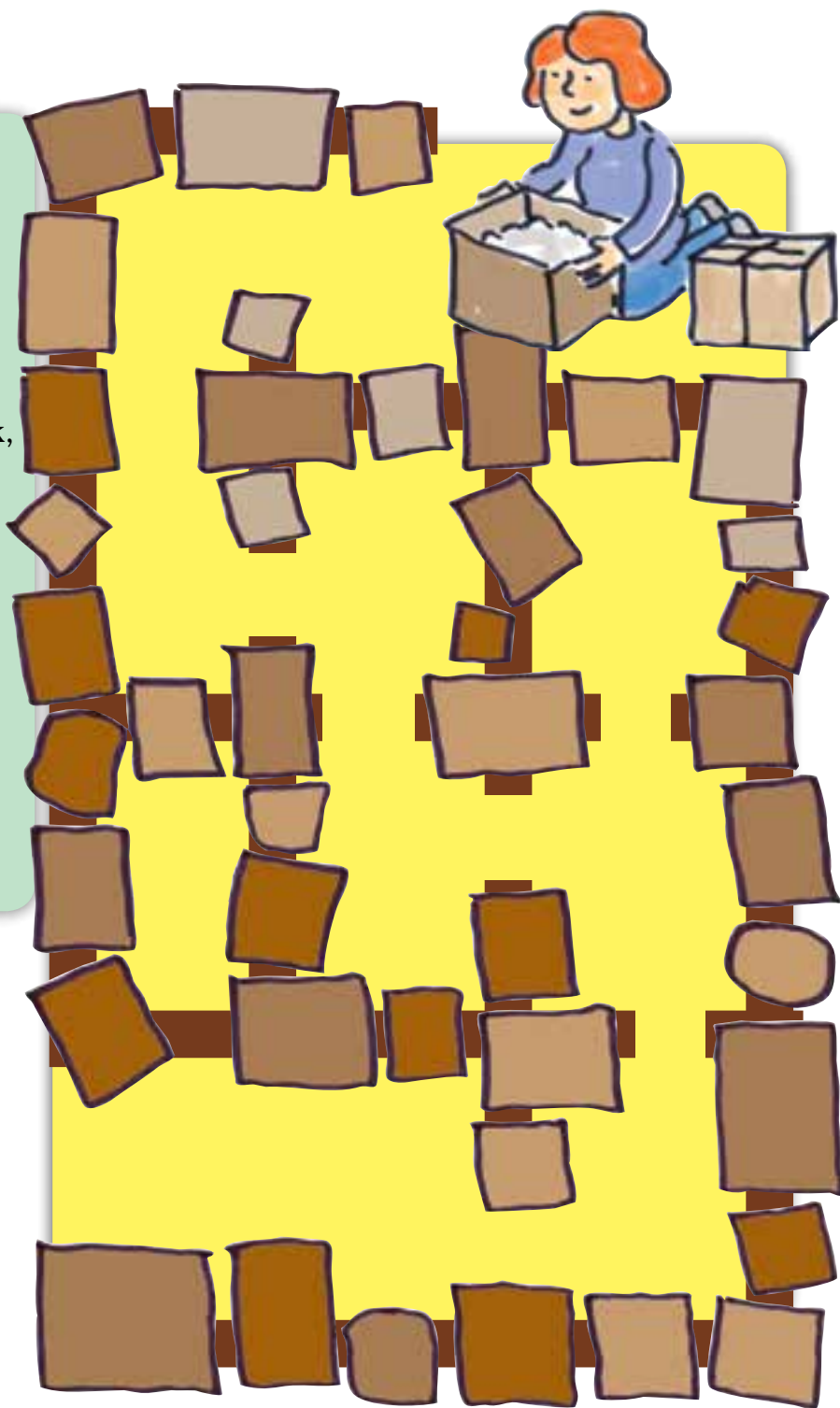
Labirintus

Elbújnék gyorsan, nem tudom hova.
A szobám kartonszörnyek otthona.
Itt nemrég asztal állt, mellette székek,
most dobozról dobozra lépek.

Drapp labirintus az egész lakás.
Lesz feketeleves és rendrakás.
Anya fanatikusan csak pakol,
és nem találok semmimet sehol.

Ülök volt birodalmam romjain.
Isten veled, jó tűzoltókocsim,
botom és kardom, sisakom, lovam,
találkozunk még biztosan!

Vezesd Mátét a
dobozlabirintu-
son keresztül
anyukához.

A költözés nektek sem könnyű,
de anyáéknak sokkal nehezebb.
Találd ki, melyik csomagban mi lehet.
Rajzold bele, mintha átlátszó lenne
a csomagolópapír.

Költözéskor véd,
ajándékozáskor díszít
a csomagolás.

Szilágyi Mária tanító néni kisdíákjai
a nagyváradi Szacs vay Imre Iskolá-
ban fülbevalót rejtettek a díszdobozba.

Másfél kartontányér, színes papír,
ragasztó, cakkos élű olló, egy kis sza-
lag kell a kosárka elkészítéséhez –
üzenték Géczi Ilona magyarói kis-
díákjai.

A méh 6000 éve „házi-rovar”, akárcsak a selyemlepke. Nemcsak méze, hanem megporzó tevékenysége miatt is nagyon hasznos.

A lódarázs természetes, röpte zajos, szúrása fájdalmas. Nemcsak Csipikéék félnek tőle.

A sárga-fekete csíkos, karcsú darázsról nevezték el a vékony derekat darázsderéknek. A szabályos darászfészkekről pedig süteményt kereszteltek el.

A poszméh vagy dongóméh fenyegető külseje ellenére nem veszélyes, erős fullánkját csak ritkán használja. Vaskos és tömött testét tarka szőrbunda fedi.

FODOR SÁNDOR

A lepetés

Most már Tiptetupa is hosszú tövist viselt az övében. Olyan volt Csipike oldalán, mint egy Egri Nők. Igazán.

Csakhogy nekik – vagy ahogyan Kukucsi mondaná, nekiek – sokkal könnyebb volt.

Eger vára – vár volt. Az Óriás-nagy Bükkfa nem az.

A várfalról lehetett ágyúval löni, nyilazni, követ dobálni vagy forró vizet-szurkot és egyéb barátságatlan dolgokat önteni a támadókra. Csipike odújából csak kitekinteni lehetett. Az ablakon.

A várvédőknek mindenük megvolt bent a várban: nem kellett ki-

mozdulniok a biztonságot jelentő falak mögül. Csipike és Típetupa nem kuksolhatott egész nap a zárt ajtó, a tövissel bélelt ablak mögött. Vízért mindenképp el kellett menni a forráshoz, és barátaikkal is csak kint találkozhattak.

A támadó török a mezőn-dombokon táborozott. Onnan ágyúzta a várat, és a védők láthatták, amikor a janicsárság rohamozni készül a falakat. Volt idő felkészülniök. Csipike és Típetupa sohasem tudhatták, honnan és mikor zúdul rájuk – vagy mászik elő – Lódarázs, a Gonosz Ostoba.

Mondhatnók tovább, de nem mondjuk. Inkább arról szólunk, hogy Csipike már-már hálás kezdett lenni a Gonosz Ostobának.

Amióta ugyanis egybekeltek és boldogok, úgyszólván egy perc nyugta sem volt. „Csipike, ide menj, oda menj, ezt csináld, azt csináld.” Típetupa sohase mondta ugyan, hogy a virágport kár letörölni a szirmokról – csak épp valami más, sürgős munkával bízta meg Csipikét reggeliben. Azt se mondta, hogy ne törődjön többé Csigabigával – csak azt, hogy éppen mivel törődjék. És Csipike törődött. És lótot-futott. Nagy dolog a boldogság.

Az erdő napról napra fakóbb lett. A virágok kevésbé mosolygósak, Csigabiga a szokottnál is lassúbb, Nyúl félénkebb, és Kukucsi... egyre ritkábban látogatott el hozzájuk. Amióta Csipike már nem igazítja el a takarót Sünéken, minekutána hazatértek az éjszakai műszakból – Sünék nem

alusznak olyan jól, és néha bivalyokkal álmodnak. Vadmalac se az igazi már.

És ekkor jött a fordulat. Más néven: a Gonosz Ostoba.

Típetupa megtanulta becsülni Csipikét – mert eddig inkább csak szerette. És büszke lett rá, kiváltképpen amióta egyes-egyedül szembeszállt a Gonosz Ostobával – és bátran elűzte őt. Ezért határozta el Típetupa, hogy méltóvá válik a férjéhez. Megszűnt a Csipike így, Csipike úgy, Csipike ezt tedd, Csipike oda menj.

Az apró férj azt vette észre, hogy minden úgy történik, ahogy ő akarja.

Egyelőre azt akarta, készüljenek fel az elenség fogadására.

Töviszurony nélkül ki sem mozdultak az odúból. Ha vízért ment, vagy egyéb elintéznivalója került, Típetupa bezárkózva várta, és

csak akkor nyitott ajtót, ha férje hármát koppan-
tott. Többé nem étkezhetek a szabadban Nyúllal
és Madárral. Lakásukon fogyasztották az élelmi-
szereket. Nyúlnak hiányzott a jó társaság, és bú-
sult. Madár?

Valamit ő is tett.

Amikor a Gonosz Ostoba megtámadta Csipiké-
eket, elröppent Tövisszúró Őrgébicshez – és
valamit súgott a fülébe. Őrgébics bólintott.

– Jó... de csak holnap. Vagy holnapután.
Most sok dolgom van.

– Hát csak igyekezz – dalolta neki Madár.

Másnap délután Csipike és Tiptupa
csendben pihentek. Hirtelen szárnysurro-
gást hallottak odakintről. Valaki jó erőset
koppantott az ajtón.

– Juji! – sikkantott fel Tiptupa harciasan, és
felugrott. Kézbe vette tuskéjét.

– Ez nem ő – nyugtatta meg Csipike. – Ló-
darázs nem tud ekkorát koppantani. Ez vala-
melyik barátunk lesz. Ki vagy?

– Engg... enngggtk be... énnn vgyk... rg-
bcs... – hallatszott kívülről valami gyanús mo-
tyogás, mintha csukott szájjal beszélne valaki.
Csipike kitérte az ajtót. Tövisszúró Őrgébics állt
a küszöbön. Csőrében Lódarázs – a Gonosz Ostoba.
Kapálózott, de hiába.

Madár győzelmi indulóra zendített az ágon.

Megérkeztek az ikrek.

Hallhattak a dologról valamit, mert nem jöt-
tek üres kézzel. Pók mestertől erős zsineget kértek,
és most gyorsan hozzáláttak: alaposan összekö-
tötték, gúzsba csavarták a Gonosz Ostobát,
akinek ez nem tetszett.

– Ere... eresszetek... eresszetek el! – lihegte-nyöszörögte.
– Mondd, mit tennél, ha eleresztenénk? – kérdezte Csipike.

– Jól összeszurkálnálak titeket! – vicsorogta a fogoly.

– Öld meg, Gébics! Szúrd tövisbe! Nyársald fel! – toporzékolt Tipetupa.

Lódarázs megijedt.

– Ne... jajj, ne... – nyöszörögte. – Az fáj!

– Szúrjam? – kérdezte Örgébics.

– Ne – válaszolta Csipike. – Ítélezzünk fölötte. Igazságosan.

– Halál reá! – visította Vadmalac.

Senki se tudta, honnan került elő.

Szövérfi Réka, Seprőd

Nagy Zsófia, Mezőfény

Gombos Márton, Csíkcsicsó

LÁNGI PÉTER

Kerti ábécé

Ly, ly

Ez a **lyuk** egérlyuk.
Ha erre jár a kis Vuk,
az egeret megfogja,
s lakatlan lesz a lukja.

M, m

Édesedik már a **málna**,
volna medvének, odajárna.
Szerencsére medve nincs,
miénk marad mind e kincs.

N, n

Fiatalfá ágain
hintázik a **nektarin**.
Szilvabőrben a barack,
ott maraszt a fa alatt.

Ny, ny

Őzek jöttek, szarvasok,
patájuk **nyomot** hagyott,
s lelegeltek sóskát, borsót,
kukoricát, zöldbabot.

O, o, Ó, ó

Kertünk déli peremén
orgonából a sövény.
Legszebb, mikor virágzik:
illatozik s lilállik.

R, r

Nézd, a piros ribizlit
gyöngyfüzerek díszítik.
Földig bókol némely ága,
édes terhét úgy kínálja.

Ö, ö, Ó, ó

Sárgáspiros őszibarack,
csupa mosoly,
csupa zamat.
Szinte szőlít illatával,
összefut a vágy a szádban.

P, p

Paradicsom és a nap
társalognak mindennap.
Magába az előbbi
tűzes színét így gyűjti.

S, s

Zöld levél a sóska,
nem a posta hordja.
Fő belőle főzelék,
postásnak is jó ebéd.

Ügyesedjünk

Bunău Irén és Gáll Ilona tanító
nénik árpádi kisdiákjai ötletes
kollázsokat színes
kupakkal díszítették.

Nem leszek olyan szófogadatlan,
mint Bárány Boldizsár – ígéri anyuká-
jának **Boros Jázmin, Halász Mónika**
belényesi másodikos diákja.

Nincs két egyforma anyák napi kár-
tya, mint ahogyan nincs két egyfor-
ma gyerek sem **Széll Adél óvó néni**
tordaharasztsói csoportjában.

A kolozsvári Napsugár Óvodában
**Jankó Hajnalka és Bartha Evelyn óvó-
nők** irányításával fonalból és krepp-
papírból nyíltak virágok.

Jánosi Márta óvó néni
gyergyóalfalvi csoportja
a szélforgó tulipánjait
joghurtos pohárkákból
cakkozta, a szíveket
kartonból szabta.

Felismersz? – **Sárosi Tímea csoportja a marosvásárhelyi Arlecchino Napköziotthonban a gyerekek árnyképével is megajándékozta az édesanyákat.**

Kartongyűrű talpán lendületesen araszol hazafelé a csigacsalád. **Dragomirescu Viola tanító néni segesvári előkészítősei** vezetik őket, hogy el ne tévedjenek.

Finna Enikő tanító néni tordai osztálya a virágkötéshez használatos szalaghálóba szőtte bele a színesre festett falapocskákat, a sóvirágot, a szivacsgumi-virágokat.

Anyák napja **Zimándújfaluban, Valter Zsuzsa tanító néni osztályában:** a kis katicabogár virággal köszönti anyukáját, aki ölelésre tárja szárnyát.

A marosvásárhelyi dr. Bernády György Iskolában Molnár Hajnal előkészítő osztálya méltán büszke a gonddal és ízléssel elkészített anyák napi üdvözletre. Az anyukák úgy szipogtak tőle, mint Típetupa a ti leveleitektől.

Szárnybontó

Dumitrache Melánia,
Négyfalu

Az én édesanyám
jólelkű asszony,
arcára az Isten
sok mosolyt fakasszon.
Az én édesanyám
megértő asszony,
megértéséért az Isten
sok áldást adjon.

Kosztándi Barbara,
Kézdiszentkereszt

Nyeste Brigitta,
Zilah

János Erzsébet tanító néni szatmárnémeti osztálya kis történeteket írt a januári Szivárvány cicás képregényéből:

Cirminek, a macskamamának
volt egy fehér kiscicája.
Csintalan volt, mindig mászott,
hideg hóban sosem fázott.

Bemászott a kéménycsőbe,
kormos lett a fehér szőre.
Anyukája megfürdette,
szárítgatta, törölgette.

Fehér lett a bundácskája,
örült is a rosszasa!
A kiscica megígérte,
nem mászik a kéménycsőbe!

Sibian Márk

Réges-régen élt egy kiscica, aki nagyon szerette az anyukáját, de gyakran csintalan volt. Egyszer talált egy kályhacsövet, és belemászott.

Amikor cicamama rátalált, alig ismerte rá. Hazavitte, berakta a fürdőkádba, jól megmosdatta, pedig a cicák nem szeretnek fürdeni. Kibékültek, és a kiscica megígérte, hogy máskor jobban vigyáz magára.

Tar Dominik

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy fehér kiscica. Talált egy kormos csövet, és belemászott. Olyan kormos lett, hogy senki sem gondolta, hogy ő valaha is fehér cica volt. Szerencsére eleredt az eső, így visszanyerte a színét.

Mikor az anyukája rátalált, megölelték egymást, és együtt mentek haza.

Iván Cynthia

Volfer Flóra,
Nagykároly

**Czirmay Júlia tanító néni
dési kisdíákjai írták:**

Május első vasárnapja
az én édesanyám napja.
Testvéremtől szál virágot,
tőlem egy szép képeslapot,
apától egy csokor virágot,
s kap tőlem ajándékot:
szeretetet, boldogságot.

Boér Noémi Andrea

Dumitrache Júlia,
Zilah

Hol alszik a katica?
Erdőben, mezőben,
álmodik a levélen,
elbújik a fűben.

Ott alszik a katica
erdőben, mezőben,
hintázik a levélen,
álmodik a fűben.

Gál Benjámín Attila, Kend

A tűzijáték óriás csillag az égen,
világító csillámgyöngyök repülnek.
Én nagyon szeretem őket!

Oprişan Noémi

Mike Renáta Emília,
Diószád

Ma reggel korán keltem, mert mint mindig, a csörgő-
óra ébresztett. Nehezen bújtam ki az ágyból, de az
a szentelen óra nem hagyta magát. Mérgesen nézeget-
tem. Édesapám így szólt:

– Gyerünk a fürdőbe!

Mind a négyen elindultunk, mert nekem három test-
vérem van, de először édesanyánkhoz a reggeli puszi-
ért. Amikor újból a szobánkba léptünk, már nem hara-
gudtunk a csörgőóra, és lassan-lassan elindultunk az
iskolába.

Szilágyi Tímea

Csipike postája

Az erdőben nincs Anyák napja, de az itteni kicsik is majdnem úgy szeretik anyukájukat, mint ti, és persze az állatanyák is épp oly áldozatkészek, mint a ti mamátok. Én mindig meghatódok, ha kicsinyéről gondoskodó állatszülőt látok.

Tipetupa is meghatódott tavaszi rajzaitoktól, leveleitektől. Küldjeteek minél többet, hogy sorolni is alig győztem: **Sámi Dóra, Nyeste Brigitta, Zilah; Balogh Zsófia, Marosvásárhely; Botez Anna-Mária, Kézdivásárhely; Bucunea Dávid, Waldkraiburg, Németország; a négyfalusi Zajzoni Rab István Líceum I.; a marosvásárhelyi N. Bălcescu Iskola II. C; a L. Rebreanu Iskola előkészítő E és F; a kolozsvári János Zsigmond Unitárius Kollégium II. B; a szatmárnémeti 10-es Iskola I. B osztálya; a szilágybagosi II. osztály; dési olvasóink.**

Menninger Eszter,
Mezőfény

• Szabó Ágnes óvó néni érszalacsi csoportja saját készítésű virágos bóbítával és ajtódísszel köszöntötte az édesanyákat.

• Kulcsár Dóra, Ilyés Janka tanító néni elsős kisdíákja a nagyváradi Szacsvey Imre Iskolából csodaszépen mesél. Meg is nyerte a Napsugár különdíját.

• A szívünket adjuk neked – mondták az anyukáknak, és üzenték a Szivárványnak a székelyudvarhelyi Eszterlanc Napköziotthon Margaréta csoportjának virág-szálai Antal-Biró Csilla és Cengher Judit óvó nénikkel.

● **Lázár Botond**, kelementelki óvodás nemcsak anyukáját, hanem **Kerekes Melinda** és **Menyhárt Katalin** óvó néniket is ilyen szép rajzzal lepte meg.

● **Fülöp Izabella Tünde** osztálya a marosvásárhelyi S. Duicu Iskolában télen-nyáron vidám. Jókedvüket tükrözik osztályképeik és színes kézimunkáik, rajzaik is.

E lapszám támogatói:

Készült
a Magyar Kormány
támogatásával

Címlap:
OROSZ
ANNABELLA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXVIII. évfolyam, 405. szám Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér.
Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Kedves szülők, nevelők!
Köszönjük mindazoknak,
akik személyi jövedelemadó-
juk 2%-ával támogatják
a Napsugár Alapítványt.

Ha ebben az évben is méltónak tartanak a támogatásra, kérjük, töltsék ki a mi adatainkkal a 230. számú űrlapot, és küldjék el a helyi Pénzügyi Hivatalhoz. Az űrlap honlapunkról is letölthető:

www.napsugar.ro

Adataink:

Fundația Culturală Napsugár;

Cod de identificare fiscală:

7714627;

**Cont IBAN: RO16R-
NCB0106026613330001**

Leadási határidő:

2017. május 25.

Köszönjük bizalmukat

és támogatásukat –

A Napsugár és a Szivárvány

Csipike-képtár

Kozma Kristóf Botond,
Sepsiszentgyörgy

Enyedi Botond Bálint,
Marosvásárhely

Györfi Szófia,
Nagyenyed

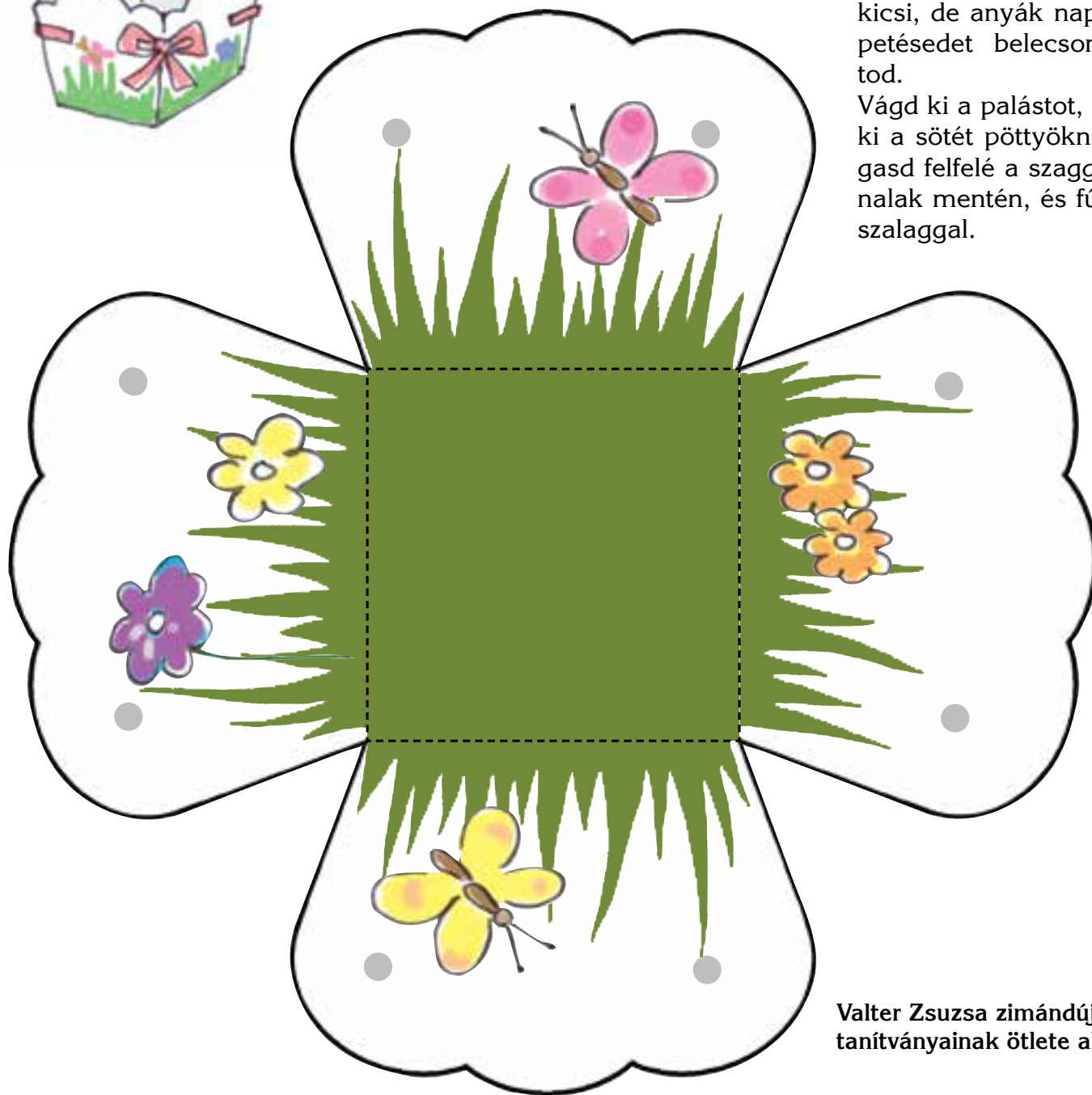
Oláh Botond,
Zilah

**Szilágyi István
Tihámér,**
Marosvásárhely

Ára 4 LEJ, 400 FT

Ez a doboz költözködéshez kicsi, de anyák napi meglepetésedet belesomagolhatod.

Vágd ki a palástot, lyuggasd ki a sötét pöttyöknél, hajtogasd felfelé a szaggatott vonalak mentén, és fűzd össze szalaggal.

Valter Zsuzsa zímándújfalui tanítványainak ötlete alapján.